

Rapport

Datum: 28 juli 2006

Rapportnummer: 2006/257

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport onvoldoende (tijdig) stappen heeft gezet ter afhandeling van het op 4 september 2000 namens wijlen zijn vader ingediende verzoek om schadevergoeding met betrekking tot bezittingen in het voormalig Nederlands-Indië.

Beoordeling

Algemeen

1. Eind jaren 90 van de vorige eeuw was er wereldwijd opnieuw aandacht voor het leed dat vervolgingslachtoffers tijdens en na de Tweede Wereldoorlog was aangedaan, zo ook in Nederland. Naast aandacht voor het immateriële leed - waarvan de Nederlandse regering meende dat vervolgingslachtoffers hun verdriet te zeer alleen hebben moeten dragen (brief van de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport aan de Tweede Kamer van 21 maart 2000; N.o.) - was er ook aandacht voor het materiële leed. Gedoeld werd op de roof en recuperatie van bezittingen. Op initiatief van de regering werden vijf commissies geïnstalleerd die naar de roof en het herstel van bezittingen (in de vorm goederen en financiële tegoeden) onderzoek deden.

2. Eén van de vijf commissies was de Commissie Van Galen, waarvan de officiële naam luidt de Begeleidingscommissie Onderzoek Indische Tegoeden. De Commissie Van Galen werd op 3 februari 1998 door de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport geïnstalleerd en verrichtte bronnen- en archiefonderzoek naar de particuliere Nederlandse bank- en verzekeringstegoeden in Nederlands-Indië alsmede het rechtsherstel rond die financiële tegoeden (in de periode 1940-1958). De commissie bracht op 17 januari 2000 rapport uit over haar bevindingen. In het rapport concludeert de commissie dat de Tweede Wereldoorlog en de Japanse bezetting van Nederlands-Indië niet hebben geleid tot aantasting van banktegoeden en levensverzekeringen van Indische ingezetenen:

“Na de oorlog zijn de rechten van bankcliënten en polishouders vrijwel onverminderd gehandhaafd gebleven. De maatregelen van de Nederlandse, de Indische en daarna de Indonesische overheid op het gebied van geldcirculatie en deviezenbeheer hebben veel problemen opgeleverd. Veel mensen zijn door het niet beschikbaar komen van gelden bij banken en verzekeringsmaatschappijen teleurgesteld. Rechtsherstel en de Rehabilitatieregeling hebben deze situatie verzacht, maar niet in alle gevallen opgevangen.”

3. Bij brief van 21 maart 2000 informeerde de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de Tweede Kamer over onder meer het rapport van de Commissie Van Galen. In haar brief deelde zij mee, dat uit ingezonden brieven duidelijk was geworden “hoezeer naast alle persoonlijke leed en ontberingen, de belanghebbenden ook getroffen zijn door

roof en het verdwijnen van persoonlijke bezittingen buiten de onderzochte bank- en verzekeringstegoeden". Tevens deelde zij mee dat de regering aan de door het Indisch Platform geuite onderzoekswens tegemoet zou komen: op korte termijn zou een inventariserend onderzoek worden verricht naar de haalbaarheid van onderzoek ten behoeve van het in behandeling nemen van individuele claims (met betrekking tot goederen zoals sieraden, huisraad, overige roerende goederen, effecten, bedrijven en onroerende goederen, die tijdens de oorlog met Japan verloren of beschadigd zijn geraakt).

De minister deelde verder mee dat, gelet op de door de commissie gesignaleerde tekortkoming in het rechtsherstel, de regering een bepaald bedrag ter beschikking stelde aan de Indische gemeenschap.

De minister deelde daarnaast mee dat het voor rechthebbenden mogelijk blijft om verzoeken tot restitutie in te dienen:

"De Staat zal individuele claims van (nabestaanden van) rechthebbenden, die voortvloeien uit het rechtsherstel, onder bepaalde voorwaarden alsnog in behandeling nemen. Uit overwegingen van coudance zal in die gevallen worden afgezien van een beroep op louter verjaring".

4. In verband met de onderzoekswens van het Indisch Platform werd op 18 juli 2000 de Technische Commissie Haalbaarheidsonderzoek Indische Tegoeden (verder Commissie Haalbaarheid) geïnstalleerd. De Commissie Haalbaarheid had niet tot taak een oordeel te geven over de juridische haalbaarheid van individuele claims.

De Commissie Haalbaarheid bracht op 31 augustus 2000 het Inventarisatierapport Haalbaarheidsonderzoek Indische Tegoeden uit. Zij concludeerde onder meer dat het in Nederland aanwezige archiefmateriaal geen mogelijkheid biedt verder onderzoek te doen naar de behandeling van claims met betrekking tot goederen die tijdens de oorlog met Japan in Nederlands-Indië verloren of beschadigd zijn geraakt. Om het beeld betreffende de claims te completeren achtte zij onderzoek in buitenlandse archieven aangewezen.

5. Bij brief van 12 december 2000 gaf de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de Tweede Kamer de regeringsreactie op het Inventarisatierapport Haalbaarheidsonderzoek Indische Tegoeden alsmede een nadere reactie op het rapport van de Commissie Van Galen. Zij deelde mee, dat beide rapporten inzichtelijk hebben gemaakt, dat onderzoek naar de tekortkomingen in het rechtsherstel op individueel niveau nauwelijks mogelijk is, omdat relevant archiefmateriaal ontbreekt. Op aandringen van het Indisch Platform stemde de regering in met onderzoek in de buitenlandse archieven, zoals aanbevolen door de Commissie Haalbaarheid. De minister herhaalde dat het onder voorwaarden mogelijk bleef om een individuele claim in te dienen.

6. De resultaten van het onderzoek in de buitenlandse archieven kwamen op 23 januari 2003 gereed. De Commissie Haalbaarheid concludeerde dat ook de buitenlandse archieven geen mogelijkheid boden voor verder onderzoek naar de behandeling van de individuele claims.

7. Bij brief van 27 juni 2003 informeerde de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de Tweede Kamer over de regeringsreactie op het onderzoek van de Commissie Haalbaarheid in de buitenlandse archieven. Zij deelde mee, dat de resultaten van het inventariserend onderzoek uitwezen dat nader onderzoek naar de behandeling van claims op individueel niveau niet mogelijk is.

I. Bevindingen

1. Verzoekers vader woonde en werkte in het voormalig Nederlands-Indië. Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog was hij burgemeester van Makassar. Tijdens de oorlog werd hij apart van zijn gezin geïnterneerd in een Japans kamp. In 1945, na de capitulatie van Japan, werd het gezin herenigd en hervatte verzoekers vader volgens verzoeker aanstonds zijn werkzaamheden als burgemeester van Makassar. Volgens verzoeker werd het werken zijn vader echter onmogelijk gemaakt: door machinaties van een afgezant van de Gouverneur-Generaal van Nederlands-Indië (wiens naam verzoeker zich deels meent te herinneren) moest hij onmiddellijk Nederlands-Indië verlaten:

“Door deze halsoverkop procedure heeft hij al zijn bezittingen - voor zover ze nog in Makassar konden zijn - niet kunnen traceren en ze gedwongen door de Nederlandse staat achter moeten laten. Ook zijn zelfgebouwde huis in Malino, compleet gemeubileerd, heeft hij nooit meer gezien en is in feite door de Nederlandse staat geconfisqueerd. (...) Hij had voor zijn vertrek intussen wel informatie ontvangen, dat de woning nog intact aanwezig was, maar hij is daar dus nooit meer geweest.”

Verzoekers vader overleed in 1974.

2. Naar aanleiding van het onderzoek van de Commissie Van Galen (zie hiervoor onder Algemeen) diende verzoeker bij brief van 4 september 2000 namens zijn vader een individuele claim in bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog. Hij verzocht het ministerie om vergoeding van de schade die zijn vader naar hij stelde had geleden na de capitulatie van Japan door toedoen van de Nederlandse staat. De claim omvatte onder meer een vergoeding voor een auto, een huis te Malino alsmede de inboedel daarvan, meubilair van de ambtswoning te Makassar en breuk in pensioen- en levensverzekeringsofbouw.

Ten aanzien van de claim stelde verzoeker in latere brieven verder, dat het meubilair van de ambtswoning te Makassar in 1946 (en later in 1991) nog door (Nederlandse) getuigen is gezien. Verzoeker is in het bezit van foto's van dit meubilair. Met betrekking tot het huis

in Malino vernam verzoeker na het indienen van de claim dat zijn vader dit destijds waarschijnlijk heeft verkocht; reden voor hem om dat deel van de claim te schrappen. Wat er met de inboedel van dat huis is gebeurd, is hem onbekend. Ook zijn vader heeft dit, gelet op zijn gedwongen vertrek, niet kunnen vaststellen.

3. Naar aanleiding van de claim informeerde Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog verzoeker bij brieven van 11 september 2000, 15 september 2000 en 3 november 2000 over de inhoud en de resultaten van het onderzoek van de Commissie Van Galen en de Commissie Haalbaarheid (zie hiervoor onder Algemeen). Het rapport van de Commissie Haalbaarheid van 31 augustus 2000 had Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog aan verzoeker toegestuurd. Verzoeker werd erover geïnformeerd, dat de regering ten aanzien van dit rapport nog een standpunt moest innemen. Tevens werd hij erover geïnformeerd, dat onafhankelijk van de resultaten van het haalbaarheidsonderzoek de mogelijkheid bestond om een individuele schadeclaim in te dienen, indien daar een goede onderbouwing en bewijslast aan ten grondslag ligt.

4. Nadien vroeg verzoeker nog verscheidene malen aandacht voor de claim. Volgens hem waren er geen beletselen om zijn claim direct af te handelen, waarbij hij aangaf dat het onderzoek van de Commissie Van Galen noch het haalbaarheidsonderzoek op zijn claim van toepassing was. Hij voerde hiertoe aan, dat de claim niet was gericht tegen de Japanse staat, maar tegen de Nederlandse staat; dat de claim geen betrekking had op door de Japanse bezetter geroofde dan wel tijdens de Japanse bezetting verloren gegane bezittingen, omdat de bezittingen na de capitulatie (naar verluidt) nog intact waren (geweest) en, dat hij met betrekking tot de claim over bewijs beschikte in de vorm van foto's van het bezit en getuigen die konden verklaren dat het bezit na de capitulatie van Japan nog intact was geweest.

5. In reactie op verzoekers verzoeken om afhandeling van de claim informeerde Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog hem op verscheidene momenten nader over de stand van zaken, dat wil zeggen over het onderzoek in de buitenlandse archieven, de resultaten daarvan en de reactie van de regering op die resultaten (zie hiervoor onder Algemeen). Tevens stelde zij hem ervan in kennis dat ten behoeve van de Indische gemeenschap gelden ter beschikking waren gesteld, gelet op "de vermoedelijke tekortkomingen in het rechtsherstel".

De informatie werd gegeven bij brieven van 27 maart 2001, 7 juni 2002 en 10 juli 2003. Daarnaast was er tussen verzoeker en Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog telefonisch contact.

6. Verzoeker beklagde zich op 15 april 2004 over het stagneren van de afhandeling.

7. Naar aanleiding van zijn klacht werd verzoeker op 9 juni 2004 door Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog gehoord en werd met hem gesproken over de wijze waarop

individuele claims werden behandeld. Blijkens het verslag dat van de hoorzitting werd opgesteld, deelde Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog verzoeker op dit punt mee, dat het voor de meerderheid van de claimanten niet mogelijk was hun claim te onderbouwen en dat gelet daarop door de regering opdracht was gegeven voor het haalbaarheidsonderzoek. Lopende het onderzoek was het beleid geweest om geen individuele claims in behandeling te nemen: dit gold ook ten aanzien van verzoekers claim. Nu het haalbaarheidsonderzoek intussen was afgerond, aldus Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog, was een definitieve afhandeling van de nog openstaande claims gerechtvaardigd. Vooruitlopend hierop was op 5 juli 2004 een overleg gepland met het Ministerie van Buitenlandse Zaken: verzoeker zou over de resultaten van dit overleg worden geïnformeerd.

Blijkens het verslag had verzoeker, daarnaar gevraagd, laten weten dat zijn klacht naar tevredenheid was afgehandeld. Bij brief van 14 juni 2004 handelde de Directeur van de Eenheid Oorlogsgetroffenen en Herinneringen WO II verzoekers klacht dienovereenkomstig af.

8. Bij brief van 7 juli 2004 deelde de Directeur Eenheid Oorlogsgetroffenen en Herinneringen WO II verzoeker ten aanzien van het overleg tussen de Ministeries van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en Buitenlandse Zaken mee, dat was afgesproken dat alle individuele claims - waaronder de zijne - ter juridische beoordeling aan de landsadvocaat zouden worden voorgelegd. Wanneer de conclusies van de landsadvocaat bekend waren, zou verzoeker daarover worden geïnformeerd.

Ten aanzien van verzoekers klacht - verzoeker had met betrekking tot de brief van 14 juni 2004 laten weten dat hij niet tevreden was met de afhandeling - constateerde de directeur nu dat deze gedeeltelijk gegrond was. De directeur was van mening dat verzoeker tot aan de toezending van de regeringsreactie op het haalbaarheidsonderzoek in de buitenlandse archieven op 10 juli 2003 regelmatig schriftelijk en telefonisch was geïnformeerd over de stand van zaken. Daarna echter, aldus de directeur, had verzoeker van het ministerie geen correspondentie meer ontvangen. Voor zover de klacht zag op de periode van elf maanden gelegen tussen juli 2003 en mei 2004 verklaarde hij de klacht dan ook gegrond. Dit was voor hem aanleiding in de procedure betreffende de afhandeling van de individuele claims extra aandacht te schenken aan het informeren van de belanghebbende over de voortgang van het proces.

9. Nadien herhaalde verzoeker zijn standpunt inzake de afhandeling van de claim en verzocht nader te worden geïnformeerd met betrekking tot de landsadvocaat. Ook wendde hij zich nogmaals tot de Nationale ombudsman. Deze verzocht het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport een oplossing voor verzoeker te bewerkstelligen. In reactie op dit verzoek deelde het ministerie mee, dat de claim in verband met de noodzakelijk geachte afstemming met het Ministerie van Buitenlandse Zaken nog niet aan de landsadvocaat was voorgelegd.

10. Bij brief van 12 november 2004 deelde de Directeur Eenheid Oorlogsgetroffenen en Herinneringen WO II verzoeker naar aanleiding van het verzoek van de Nationale ombudsman mee, dat er sinds de laatste brief van 7 juli 2004 geen wezenlijke vooruitgang was geboekt in de behandeling van de claim. Hij gaf op dit punt aan:

“Zoals u weet is de betrokkenheid van het Ministerie van Buitenlandse Zaken bij het behandelen van uw claim gewenst. De pogingen die door het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de afgelopen maanden zijn ondernomen om uw dossier door het Ministerie van Buitenlandse Zaken te laten voorleggen aan de landsadvocaat hebben tot op heden geen resultaat opgeleverd”.

Om het in behandeling nemen van de claim te bespoedigen, overwoog de directeur de coördinatie zelf ter hand te nemen. Hij zou gelet daarop, zonder evenwel het interdepartementale contact te willen frustreren, de noodzakelijke voorbereidingen treffen voor overdracht van de claim aan de landsadvocaat.

11. Bij brief van 17 december 2004 liet verzoeker de Nationale ombudsman weten niet tevreden te zijn met de brief van 12 november 2004. De Nationale ombudsman stelde daarop een nader onderzoek in naar de klacht.

12. Verzoekers claim werd op 25 maart 2005, samen met nog twee vergelijkbare zaken, voorgelegd aan de landsadvocaat. Omstreeks augustus 2005 was het advies van de landsadvocaat gereed. Omdat er naast voornoemde drie zaken ook andere vergelijkbare zaken waren, werd besloten ook deze - zo'n veertig in aantal - voor te leggen aan de landsadvocaat. Omdat het ministerie eerst de resultaten daarvan wilde afwachten, werd verzoeker vooralsnog niet over de inhoud van het advies met betrekking tot de claim geïnformeerd.

Medio december 2005 kwam het advies van de landsadvocaat met betrekking tot de veertig andere dossiers gereed. Op het moment dat de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de Nationale ombudsman zijn laatste reactie inzake verzoekers klacht deed toekomen - op 26 februari 2006 - was verzoekers claim nog niet afgehandeld.

13. In reactie op de klacht schetste de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport eerst de achtergrond waartegen de door verzoeker ingediende claim diende te worden gezien. Daarbij ging hij in op het werk van de Commissie Van Galen en de naar aanleiding daarvan ingediende individuele claims. Een deel van deze claims had betrekking op schade die was veroorzaakt door de Japanse bezetter; deze werden niet in behandeling genomen. Bovendien waren de meeste claims niet onderbouwd: ten gevolge van de oorlogshandelingen was een onderbouwing niet meer mogelijk. Bij een aantal claims, aldus de minister, was er wel sprake van een zekere mate van onderbouwing, hiervan was de door verzoeker ingediende claim er één.

De minister deelde verder mee, dat het kabinet na het verschijnen van het rapport van de Commissie Van Galen had besloten aanvullend onderzoek te laten doen naar het verlies van eigendommen die tijdens de oorlog met Japan verloren of beschadigd zijn geraakt. Lopende dit onderzoek werd het niet opportuun geacht om ingediende claims te behandelen. De conclusie van dit onderzoek was, dat er geen mogelijkheden bestaan om, op basis van het aangetroffen archiefmateriaal, de individueel geleden schade te reconstrueren. Wel heeft het kabinet, aldus de minister, aangegeven dat, indien men beschikt over bewijzen waaruit laakbaar overheidshandelen blijkt, de regering onder bepaalde voorwaarden en met coulance voor verjaringstermijnen de schadeverzoeken in behandeling zal nemen.

Ten aanzien van de claim van verzoeker deelde de minister mee, dat een beoordeling daarvan feitelijk buiten de reikwijdte van het beleid van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport valt. Dit was reden geweest voor interdepartementaal overleg met het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

De minister deelde verder mee, dat de laatste correspondentie met verzoeker dateerde van 12 november 2004. Gedurende 2005 was wel met enige regelmaat telefonisch contact geweest tussen verzoeker en een medewerker van Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog. Het laatste telefonisch onderhoud dateerde van 19 januari 2006, aldus de minister.

Over de termijn waarbinnen verzoeker een schriftelijke reactie op zijn verzoek om schadevergoeding tegemoet zou kunnen zien, kon de minister geen informatie verstrekken.

14. In reactie op het verslag van bevindingen benadrukte verzoeker dat zijn vader na zijn terugkeer uit het Japanse kamp de ambtswoning in Makassar intact en met inboedel had aangetroffen. Tevens deelde hij mee dat hij intussen had vernomen dat zijn vader destijds ook de auto in Makassar had aangetroffen.

II. Beoordeling

14. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

15. Uit hetgeen verzoeker ten aanzien van de claim heeft gesteld, kan worden opgemaakt dat hij de claim met betrekking tot het verlies van bezittingen van zijn vader grotendeels niet heeft kunnen onderbouwen. Ten aanzien van de inboedel van het huis te Malino heeft hij noch zijn vader kunnen vaststellen of de inboedel na de capitulatie van Japan nog intact was. Het is zeer wel mogelijk, dat de inboedel tijdens of na de bezetting door Japan verloren is gegaan. Tevens valt niet uit te sluiten, dat verzoekers vader het huis en de inboedel tezamen heeft verkocht: de omstandigheden waaronder hij het huis heeft

verkocht zijn immers niet bekend.

Ook de claim met betrekking tot de auto heeft verzoeker niet nader kunnen onderbouwen. Dat verzoeker in reactie op het verslag van bevindingen stelt dat hij intussen heeft vernomen dat zijn vader na zijn terugkeer in Makassar ook de auto aantrof, maakt dit niet anders. Niet valt uit te sluiten dat deze op enig moment voor gebruik is geconfisqueerd, gelet op de oorlogshandelingen.

Nu de claim verder ook betrekking heeft op de levensverzekering van verzoekers vader, kan worden gesteld dat de onderzoeken van de Commissie Van Galen en de Commissie Haalbaarheid wel degelijk zagen op (een groot deel van) de inhoud daarvan. Nu verzoeker voorts 55 jaar na de (volgens hem) schadeveroorzakende gebeurtenis de claim heeft ingediend, was het niet onredelijk dat Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog verzoekers claim aanhield in afwachting van de onderzoeken van de haalbaarheidscommissie. Dat de desbetreffende onderzoeken lange tijd in beslag namen, doet daaraan niet af. De onderzochte gedraging is in zoverre niet in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

16. Op 23 januari 2003 kwam het laatste rapport van de Commissie Haalbaarheid gereed. Op 27 juni 2003 deelde de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport de Tweede Kamer de regeringsreactie ten aanzien van dat onderzoek mee. Gelet op hetgeen hiervoor is weergegeven, lag het in de rede dat met de conclusies van het onderzoek in de hand Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog zou overgaan tot het in behandeling nemen van verzoekers claim. Dat zij daarvoor eerst interdepartementaal overleg met het Ministerie van Buitenlandse Zaken wenste, is nu de onderzoeken naar rechtsherstel een regeringsaangelegenheid betroffen, niet onredelijk. Echter het gewenste overleg vond pas bijna een jaar nadat de reactie van de regering bekend was geworden, plaats. Dit is - zoals erkend door de Directeur Eenheid Oorlogsgetroffenen en Herinneringen WO II - onvoldoende voortvarend geweest. Hiermee heeft Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog onvoldoende tijdig de volgende stap gezet in de afhandeling van verzoekers claim en in strijd met het vereiste van voortvarendheid gehandeld.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk

17. Ook het besluit de individuele claims eerst voor te leggen aan de landsadvocaat voor juridisch advies is in beginsel niet onredelijk. Ook op dit punt heeft Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog echter onvoldoende voortvarend opgetreden. Immers het besluit om de claims voor te leggen aan de landsadvocaat werd tijdens het overleg op 5 juli 2004 genomen. Verzoekers claim werd echter pas op 25 maart 2005, dat wil zeggen bijna een jaar later, voorgelegd aan de landsadvocaat. Blijkens mededelingen van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport was de oorzaak hiervan deels gelegen in de omstandigheid dat Volksgezondheid, Welzijn en Sport had gepoogd de claims door het

Ministerie van Buitenlandse Zaken aan de landsadvocaat te laten voorleggen. Wat daarvan ook zij, beter was het geweest als Volksgezondheid, Welzijn en Sport de coördinatie daarvan in eigen hand had gehouden. Ook hiermee heeft Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog onvoldoende tijdig de volgende stap gezet in de afhandeling van verzoekers claim en in strijd gehandeld met het vereiste van voortvarendheid.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk

18. Door te elfder ure alsnog een veertigtal andere gelijksoortige claims voor te leggen aan de landsadvocaat en de resultaten daarvan te willen afwachten, heeft Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog eveneens onvoldoende voortvarend gehandeld. Van haar had een meer weloverwogen handelen mogen worden verwacht, in de zin dat zij alle claims tezamen had voorgelegd. Door dit na te laten heeft zij eveneens onvoldoende tijdig de volgende stap gezet in de afhandeling van verzoekers claim en in strijd gehandeld met het vereiste van voortvarendheid.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk

19. De Nationale ombudsman geeft de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport gelet op het voorgaande in overweging over te gaan tot het zo spoedig mogelijk afhandelen van verzoekers claim.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, is:

- gegrond ten aanzien van de stappen die in de afhandeling van verzoekers claim na 27 juni 2003 zijn gezet, wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid;
- niet gegrond ten aanzien van de stappen die in de afhandeling van verzoekers claim vóór 27 juni 2003 zijn gezet.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport gelet op het voorgaande in overweging over te gaan tot het zo spoedig mogelijk afhandelen van verzoekers claim.

De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport heeft laten weten dat verzoeker uiterlijk 1 november 2006 een reactie ontvangt, omdat gewacht wordt op de bekendmaking van het kabinetsstandpunt over de problematiek rond achterstallig salaris van KNIL-militairen en overheidspersoneel en de materiële afwikkeling van de Tweede Wereldoorlog in het voormalige Nederlands-Indië.

Onderzoek

Op 8 oktober 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Bilthoven, met een klacht over een gedraging van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Brieven van verzoeker aan Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog en de Eenheid Oorlogsgetroffenen en Herinneringen WO II van 4 september 2000, 6 november 2000, 25 april 2002, 10 juni 2002, 7 augustus 2003, 15 april 2004, 7 juni 2004, 10 juni 2004, 21 juni 2004, 19 juli 2004, 6 december 2004, 25 juli 2005 en 6 juni 2006.

2 Brieven van Project Tegoeden Tweede Wereldoorlog aan verzoeker van 3 november 2000, 27 maart 2001, 7 juni 2002 en 10 juli 2003.

3. Brieven van de Directeur Eenheid Oorlogsgetroffenen en Herinneringen WO II aan verzoeker van 14 juni 2004, 7 juli 2004 en 12 november 2004.

4. Rapporten van de Commissie Van Galen en de Technische Commissie Haalbaarheid Indische Tegoeden van 17 januari 2000, 31 augustus 2000 en 21 januari 2003.

5 Brieven van de minister en de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport aan de Tweede Kamer van 21 maart 2000, 12 december 2000 en 27 juni 2003.

6. Brieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 15 april 2004 en 7 oktober 2004.

7. Brieven van de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport aan de Nationale ombudsman van 22 juni 2004, 24 februari 2005 en 10 februari 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond